

СЛОН

ВЕЖБА

Проћелави, у демодираној спортској опреми, они вежбају. Каин и Абот, Авељ и Костело. На прса су им пришивени геометријски облици. Из уста сукља пара. Дрвеће је умањено, како и доликује свему што је живо и постиђено режимом означавања. Тегови су им зарђали и лаки. Као смрт у плуралу. Чучњеви – направљени са грешкама. И склекови и срце и плућа. Време је тачно, међутим: историја чека свог плаћеника (Британца који ради за Турке, Руса који ради за ванземаљце). Новац шушти као што је шуштало лишће умањеног дрвећа. И опет ће, опет ће, ако бог да среће-сраћке. Комађе земље узлеће док они трче ободом терена. Земља игра различите улоге.

ЕСЕЈ О ДИШАНУ

А да направиш књигу искључиво од цитата? Време је за лакоћу: жена којој сам лаптао с роднице док је међа између постојања и постпостојања лебдела, претворена је у тону. Тона је родни град. Тона – младица раја. Цитирај. Ти си без речи, мртви су распричани.

Библиотека је, међутим, затворена до даљњег. Морао би је обити. Сломити велико стакло. Ти који знаш да тај чин успешно не обавља намера, знаш и да је *ready made* оксиморон.

Да би Ђоконда могла употребити писоар, неко јој мора нацртати бркове. О-рук.

ДНЕВНИК

Добро вече, драги невиделци, ово је дневник. Говорио сам охајској омладини о улози случаја у *Крадљивцима бицикала*. Италија је изразила незадовољство третманом других чланица Европске уније, а Срећко Хорват се курчио на DIEM-у 25. Некоме уд, неком курчење: *Alles mit Gott und nichts ohn'ihn*. Није умро, Бог. Само је веома остарио. Није за респиратор. Нити ми за Европску унију. Сисај крв, Немачко, свима који ни мачке немају. Ја пијем црно вино купљено за \$ 4,99. У старосном сам добу у коме је Таунс вен Зент у вене убризгавао рум и кока-колу. *It's easy just to wait around to die*. Опстаћемо, рекох студентима, мислећи на Фокнера. „Тешко је било написати књигу“, рекао је овај на крају. На његовом имању стајало је упозорење људима да не лове животиње ту настањене. Биле су питоме.

СЛОН

Нека се стих шири од маргине до маргине, као руке ранораниоца. Милован Данојлић ми је рекао да имам проблеме са поентама. То је тачно. Трва расте у травњу. Ниједно својство нећу задржати до штампања ове песме. Старим брзином којом јури кабриолет са лед-леденом, *strawberry blonde* љубавницом. Она каже да са брковима изгледам као индонезијски трговац слоновима. Ја то не видим. Ах – ослонити се на вид, као на пластичну ограду која у вруће поподне ослобађа страхотан мирис пластике, постати слон у ери микроорганизама!

Томас Меле је начинио механичку верзију самог себе. Удове и главу пресвукао кожом са усађеним вештачким длакама. Публика – то је домаћин који дарује смисао том и таквом копирању. Ја је овде, онлајн – где ништа није *strawberry blonde* – немам. Ко ће, и коме, наредни пут покосити траву, понудити овај или онај неадекватан израз радости? Миловане?

КОДАКРОМ

Европа се свела на мој мали стан:
дневна соба је Немачка,
спаваћа – Португалија.

У свакој просторији је по једна
дрхтава љубавница,
дете које на картама изгуби сâм бог.

Љубав водим у плакару (да оне
жене са којима тренутно
нисам не виде).

Плакар је, иначе, место где складиштим
дијапозитиве. Жуљају,
али то доприноси уверљивости сна.

Када искорачим из плакара,
видим друге жене како сузе
пред лупама и слајдовима.

Кажу: „Видим наше сенке у Лисабону“,
кажу: „Видим наше сенке у Берлину,
али тела нам на снимцима нема.“

У тишини (потпуној само изван јаве)
бог добије на картама. А ја –
који се надам да ће неко од ових

трошних створења затруднети
у истој мери у којој она од тога стрепе –
закључим: „Кодакром“ је

лепо дечије име.

ГРУЗИЈСКИ ФИЛМ

У филму Отара Јоселианија, младић крупног носа причао је са девојком крупног носа, а фасаде иза њих се круниле.

Црно-беле. Ништа титлови. Знаци који промашују незналицу грузијског језика као шака једног непријатеља лице другог.

Камера се потом провезла између људи с ерленмајерима и пипетама. Промешкољих се. Дакле, Грузија нису само чај и Стаљин,

има и љубави, архитектуре, хемије. Потом човек стаде уз прозор са врхом Кавказа у златном пресеку. То је то. Беше. Биће:

семиотика и реализам су бог и шеширџија. Њему и њој нека је срећно и берићетно, нека бар једна љубав надживи Совјетски Савез.

Хладно ми је на темену. Колико услова треба да испуним да бих се обрео у Грузији деветсто шездесет и девете? Један:

да прочитам ову песму уназад. Да волим.

БЕНЦО

Ничега нема, дакле све мора настати:
сви пупољци сезоне пупољака.

Електрика чини да стока клецне. Чини
да видим страницу *Исїовесїи*.

Бог је благ, али не постоји.
Волт Дизни је суров, али га има напретек.

Крава Белка пева ове стихове уз бенцо.
Деконцентрише Светог Августина.

Дизни је једини становник Дизниленда.
Свети Августин – једини становник света.

Затвара он прозор не знајући да је пролеће
променило посвемашњу парадигму:

окана нема. Ентеријер и
екстеријер су исто. Практично је, о

тако је антитеоретски,
мирисати љубичице кроз стакло.

ЗАСТАВА ПОЉСКЕ

Подигао сам ролетне и поетика ми се променила.
Све је грање света дошло да ме изгребе. Да ме умије.
Покренуле су се вољке и дан је поразио годину.
Гигантске структуре изгубише намену,
сигнали ритам. Девојка сјактавих бутина и масивних кика
трчала је према саобраћајном знаку.
Златно доба окончало се када су се људској врсти
представили углови. Палету вегетације инфицирала је најпре
радост, па туга. Нисам знао ком од та два
осећања да се приклоним, ком родитељу да
поверујем да ће ми у кљун убацити глисту.
Кретали су се кроз супротстављене векове.
Да ли је Ендру Вајет металом наглашавао дрвеће,
или дрвећем метал? Скрени ми пажњу са тог
питања тако што ћеш ми даровати све органе.
Са њиховим латинским именима. Без бриге –
не разумем тај језик. Моје су сузе у твојој
туш-кабини, твој ручак у мом фрижидеру.
Мирују твоје беле патике и бели доњи веш.
Певаш најглупљу песму света док Вајет у свог
модела, Хелгу, иштрцава декаде. Миленијумима
нем, пиринач услед тога урликне. Нема
то никакве везе са тобом и са мном.
Ти и ја смо пљунута застава Пољске.